

Tarbay Ede

ÉJSZAKAI VADÁSZAT

A készülődő alkonyat
betölti földi létét.
Háza előtt már nincs fogat,
kihűlt helyén a kétség.

Vadászni készül. Majd ha fönn
az esthajnali csillag,
ha fényt a sűrű tóba önt,
terül a szénaillat,

lovát vezetve indul el,
bár roskad már a válla.
Mindkettő tudja: futni kell
a kürt fakó szavára.

Poroszka lábak súlytalan
tapodják szét a párát.
A patkó íve, még ha van,
követ, göröngyöt hág át.

Az éjszakától vak lovas
már fönt, a láthatáron,
az erdőszélhez oldalaz.
Ködöt kuszál a lábnyom.

Agancsok végén gyertyaláng.
Mulandó már a teste.
Bagoly kiáltja rá szavát,
s a bokrok közti csendre.

A puskacső emelkedik.
A célkeresztben árnyak.
A szembogár ívet feszít,
és fogja már a tárgyat.

A váll, a kéz, az ujj, a görcs
saját szívébe rándul.
Kaloda minden régi gönc.
Az erdő összezárul.

Kortárs, 2010/1.

(Tarbay Ede 1932-ben született Budapesten. Verset ír. József Attila-díjas.)